

Kitab Daniel - Nomer Dua Puluh

Daniel jeung Wahyu: Muka Kaeunteungan Nubiatan ngeunaan Nagara-nagara anu Naék jeung Ragragna

Jeff Pippenger
2023-12-15

Sadérék White remen ngaidentifikasi yén palajaran-pelajaran nubuat anu perlu kahartos téh digambarkeun ku naék jeung ragragna karajaan-karajaan.

“Tina naék jeung ragragna bangsa-bangsa sakumaha geus dijentrekeun écés dina kitab Daniel jeung Wahyu, urang kudu diajar kumaha euweuh hargaana kamulyaan lahiriah jeung kamulyaan dunya belaka. Babul, kalawan sagala kakawasaan jeung kaagunganana, anu tandinganana can kungsi deui katingali ku dunya urang ti harita,—kakawasaan jeung kaagungan anu ku jalma-jalma dina mangsa éta katingalina kacida pageuhna jeung langgengna,—kumaha tuntas pisan éta geus musna! Saperti “kembang jukut,” éta geus binasa. Yakobus 1:10. Kitu deui binasana karajaan Média-Pérsia, jeung karajaan-karajaan Gréasia jeung Roma. Kitu deui musnana sagala anu henteu ngajadikeun Allah minangka dadasarna. Ngan anu pageuh kabeungkeut kana maksud-Na, jeung nganyatakeun tabiat-Na, anu bisa langgeng. Prinsip-prinsip-Na téh hiji-hijina hal anu ajeg anu dipikawanoh ku dunya urang.” Prophets and Kings, 548.

“Naék jeung ragragna” karajaan-karajaan anu digambarkeun dina kitab Daniel jeung Wahyu mangrupikeun titik puseur tina pendekatan anu bener kana ulikan nubuat. Ragragna Babul ditipikeun ku ragragna Babelna Nimrod dina Kajadian sabelas. Saterusna, dina Daniel pasal lima, Babul ragrag deui. Sajarah kapapaan dina naékna kana kakawasaan dina taun 538, jeung ragragna salajengna dina 1798, ogé ngetipikeun ragragna ahir Babul, sabab kakawasaan kapausan sacara nubuat nyaéta Babul rohani. Kapapaan ragrag dina 1798, jeung Wahyu pasal dalapan welas ngaguratkeun ragragna ahirna. Dina Daniel pasal sabelas, ayat opat puluh lima, kapapaan, anu di dinya digambarkeun minangka raja kalér, ngahontal tungtungna kalayan taya nu nulungan. Ieu lumangsung nalika mangsa pamariksaan ditutup, sabab ayat opat puluh lima tina pasal sabelas jeung ayat hiji tina pasal dua welas ngagambarkeun sajarah anu sarua.

Jeung anjeunna bakal nanjeurkeun kemah-kemah karatonna di antara sagara-sagara, di gunung suci anu mulya; tapi anjeunna bakal nepi ka tungtungna, jeung moal aya saurang ogé anu nulungan anjeunna. Jeung dina mangsa éta Mikail bakal gugah, pangeran agung anu nangtung pikeun ngabéla anak-anak umat anjeun; jeung bakal aya mangsa kasusah, anu can kungsi aya ti saprak aya hiji bangsa nepi ka mangsa éta kénéh; jeung dina mangsa éta umat anjeun bakal dibébaskeun, nyaéta unggal jalma anu kapanggih kaserat dina kitab. Daniel 11:45, 12:1.

Pesen malaikat kadua disusun dumasar kana kanyataan yén Babul geus ragrag dua kali. Babul harfiah, anu diwakilan ku Nimrod jeung Belsyazar, ragrag dua kali, sarta Babul rohani ragrag dina taun 1798, jeung bakal ragrag deui nalika mangsa kasempetan manusa geus ditutup.

Tuluy aya malaikat séjén, pok nyarios, “Babul geus runtuh, geus runtuh, éta kota gedé, sabab manéhna geus nginumkeun ka sakabéh bangsa anggur amarah tina palacuranana.” Wahyu 14:8.

Pangulanganana ragragna Babulon dina malaikat kadua méré dasar nubuatan pikeun ngécéskeun yén panggandaan kecap-kecap jeung frasa-frasa dina Kitab Suci minangka lambang tina pesen-pesen nu ngahiji ti malaikat kadua jeung Panyaur Tengah Peuting. Ieu ogé ngukuhkeun prinsip nu diidéntifikasi ku Sister White, yén ulikan ngeunaan nubuatan kudu dumasar kana naékna jeung ragragna karajaan-karajaan nu digambarkeun dina kitab Daniel jeung Wahyu. Ieu ngagambarkeun konsép yén pikeun ngartos ragragna Babulon, murid nubuatan kudu ngahijikeun sakabéh ragragna Babulon, “baris kana baris,” pikeun netepkeun pesen nubuatan nu leres ngeunaan ragragna pamungkas Babulon.

Rubuhna Babulon dua kali dina amanat malaikat kadua, dumasar kana aturan nubuat anu nandakeun yén bebeneran diteguhkeun ku kasaksian dua saksi. Pangduana rubuhna Babulon dina éta amanat ngagambarkeun metodologi nubuat anu dina Alkitab diidéntifikasi minangka hujan ahir. Éta metodologi suci, nyaéta hujan ahir, mangrupa panerapan dina ngahijikeun rupa-rupa jalur nubuat “line upon line.” Lamun dipaké ku nu ngulik nubuat, éta metodologi netepkeun “amanat” hujan ahir. Amanat hujan ahir anu diteguhkeun ngaliwatan panerapan metodologi suci, satuluyna diproklamasikeun dina sajarah-sajarah nubuat anu dihasilkeun tina malaikat kadua jeung Midnight Cry. Ieu leres dina sajarah gerakan malaikat kahiji, jeung leres ogé kiwari, dina sajarah gerakan malaikat katilu.

Bab opat jeung lima tina kitab Daniel ngagambarkeun runtuyan sajarah anu ngawengku naékna jeung mimiti Babul, anu dilambangkeun ku Nebukadnesar dina bab opat, tuluy ragragna jeung tamatna Babul, anu dilambangkeun ku Belsyazar dina bab lima. Duanana babarengan ngahasilkeun hiji garis nubuat. Garis nubuat anu dihasilkeun ku dua bab éta kudu ditumpangkeun kana luhureun Daniel bab hiji nepi ka tilu, sangkan netepkeun amanat hujan panungtungan.

Dua pasal éta nampilkeun ragragna jeung hudang deui Nebukadnesar, sarta ragragna jeung karuksakan Belsyazar, ku kituna nampilkeun ragragna Babul dina awal jeung dina ahir garis éta. Garis nubuat anu diwangun ku dua pasal éta disusun dumasar kana Babul anu ragrag, hudang, tuluy ragrag deui. Kanyataan éta wungkul geus nandakeun yén dua pasal éta ngawakilan amanat malaikat anu kadua. Dua pasal éta ngawakilan sajarah sato galak bumi dina Wahyu tilu welas, sarta dina sajarah éta amanat malaikat anu kadua jeung Saur Tengah Peuting diproklamasikeun dua kali.

Ku sabab kitu, saméméh urang ngawitan mertimbangkeun Daniel bab opat jeung lima, urang baris nangtukeun metodologi suci anu mangrupa hujan ahir, tuluy ku ngagunakeun éta metodologi urang baris nangtukeun pesen ngeunaan hujan ahir.

Hiji waymark anu penting dina sajarah malaikat kahiji jeung kadua nyaéta metodologi anu diwawakilan ku aturan-aturan tafsir nubuat William Miller. Eta aturan dipaké ku jalma-jalma pikeun ngaidéntifikasi pekabaran Midnite Cry, sarta eta pekabaran téh nya éta pekabaran hujan panungtungan pikeun sajarah éta. Hiji waymark anu penting dina sajarah malaikat katilu nyaéta metodologi anu diwawakilan minangka “Prophetic Keys”. Eta aturan kudu dipaké babarengan

jeung aturan-aturan William Miller pikeun ngaidentifikasi pekabaran Midnite Cry dina sajarah urang ayeuna, sarta pekabaran anu ayeuna keur diteguhkeun ku eta aturan nyaéta pekabaran hujan panungtungan dina poé-poé pamungkas. Aturan-aturan Miller ngawakilan hujan mimiti dina sajarah nubuat sato galak bumi, sarta eta aturan anu dihiijikeun jeung “Prophetic Keys” ngawakilan hujan panungtungan dina sajarah nubuat sato galak bumi.

Hujan panungtung téh nya éta métodologi anu dipaké pikeun ngahasilkeun éta amanat. Aya sawatara jalma anu katipu ku sabab maranéhna néangan pangalaman hujan panungtung, bari can heula néangan amanat anu ngahasilkeun éta pangalaman. Garéja-garéja Pentakosta dina Kakristenan mangrupikeun conto anu écés tina éta panipuan. Jinis arah anu salah anu sarua kénéh aya pikeun jalma-jalma anu mémang néangan amanat hujan panungtung, tapi nampik néangan métodologi anu nangtukeun jeung netepkeun amanat hujan panungtung. Tanpa métodologi anu bener, amanat anu bener moal bisa dipikawanoh. Tanpa amanat anu bener, pangalaman anu bener téh hiji hal anu mustahil.

Pentingna ieu kanyataan Alkitabiah henteu kacangking ku pangaweruh kalolobaan jalma, sabab maranéhna can kungsi mertimbangkeun kamungkinan yén aya hiji jalan anu bener pikeun nalungtik Alkitab, sarta aya loba jalan anu salah pikeun nalungtik Alkitab. Jalan anu salah pikeun nalungtik Alkitab, nyaéta anu jauh leuwih remen dipilih, nya éta ngandelkeun pamadegan jalma-jalma séjén ngeunaan naon anu diajarkeun ku Alkitab. Ieu jadi perkara anu kacida ilaharna di antara manusa, nepi ka unggal garéja nyusun hiji sistem pikeun ngajawab kabutuhan anu sacara salah disangka dipiboga ku jamaahna. Kabutuhan palsu éta ngahasilkeun karya palsu, nya éta ngadegkeun hiji sistem pamingpin anu dipikawanoh minangka ahli-ahli rohani dina pamahaman Alkitab anu bakal ngarahkeun pamahaman jamaah anu can dilatih kalawan bener. Alkitab mémang netelakeun hiji sistem anu kacida tertibna pikeun tatanan hiji garéja, anu ngawengku para kokolot, nabi-nabi, jeung guru-guru, tapi Alkitab henteu kungsi ngadukung korupsi dina organisasi garéja anu ngahasilkeun hiji sistem pamingpin anu geus ditahbiskeun pikeun netepkeun naon anu enya jeung naon anu lain enya, sarta satuluyna, saha anu bid’ah jeung saha anu lain bid’ah.

Usahakeun satékah polah sangkan diri hidep kabuktian katarima ku Allah, jadi pagawe anu teu kudu era, anu leres ngedalkeun firman kayaktian. 2 Timoteus 2:15.

Pamingpin gareja kudu mapatahan, ngomean, ngajar, jeung ngajaga tina doktrin palsu sarta jalma-jalma anu nyebarkeun doktrin palsu éta, tapi urang masing-masing kudu “nalungtik sangkan némbongkeun” diri urang “ditarima ku Allah,” ku cara “ngabagi kalawan bener kecap bebeneran.” Dina ngalakukeun éta, urang kudu nyaho metodologi anu ku Alkitab dipikawanoh minangka jalan anu bener pikeun ngabagi kalawan bener kecap bebeneran. Kitab Yesaya ngedalkeun perkara-perkara ieu dina kontéks hujan panungtungan, ku sabab éta dinya urang bakal ngamimitian.

Dina poe eta PANGERAN ku pedang-Na anu seukeut, anu gede, jeung anu kuat, bakal ngahukum Lewiatan, eta oray anu ngabelesat, nya eta Lewiatan, eta oray anu melengkung; sarta Anjeunna bakal meuncit naga anu aya di laut. Dina poe eta, nyanyikeunlah ngeunaan eta: Hiji kebon anggur beureum. Kami, PANGERAN, anu ngajagana; unggal waktu Kami bakal nyiramna; supaya ulah aya nu ngaruksak eta, Kami bakal ngajagana peuting jeung beurang.

Murka teu aya dina Kami: saha anu bakal nyanghareupan Kami ku rungkun cucuk jeung rungkun eri dina perang? Kami bakal ngaliwat nembus eta, Kami bakal ngaduruk eta sakaligus. Atawa hayu manehna nyekel kana kakuatan Kami, supaya manehna meunang damai jeung Kami; enya, manehna bakal meunang damai jeung Kami. Anjeunna bakal ngabalukarkeun turunan Yakub ngakar; Israil bakal mekar jeung nyunas, sarta ngeusian beungeut dunya ku buah. Naha Anjeunna geus neunggeul manehna sakumaha Anjeunna neunggeul jalma-jalma anu neunggeul manehna? atawa naha manehna dipaechan nurutkeun pangpeuncitan jalma-jalma anu dipaechan ku manehna? Kalawan ukuran, nalika eta mimiti nembongan, Anjeun bakal ngarobah perkara jeung eta; Anjeunna nahan angin-Na anu tarik dina poe angin wetan. Ku sabab kitu, kasalahan Yakub bakal dipupus; sarta ieu sakabeh buahna, nya eta ngaleungitkeun dosana; nalika manehna ngajadikeun sakabeh batu altar kawas batu kapur anu ditumbuk nepi ka peupeus, rungkun-rungkun keramat jeung arca-arca moal nangtung deui. Tapi kota anu dikuatan ku benteng bakal jadi suwung, tempat padumukan bakal ditinggalkeun, sarta diantep kawas tanah gurun; di dinya anak sapi bakal ngangon, di dinya manehna bakal ngagolér, sarta ngahakan dahan-dahanna. Nalika dahanna geus garing, eta bakal dipatahkeun; awewe-awewe datang, tuluy ngadurukna; sabab eta teh umat anu taya pangarti: ku sabab eta, Anjeunna anu nyiptakeun maranehna moal mikawelas ka maranehna, jeung Anjeunna anu ngawangun maranehna moal mintonkeun kanyaah ka maranehna. Sarta bakal kajadian dina poe eta, yen PANGERAN bakal ngagebug ti saluran walungan nepi ka walungan Mesir, sarta maraneh bakal dikumpulkeun saurang-saurang, eh anak-anak Israil. Sarta bakal kajadian dina poe eta, yen tarompet anu agung bakal ditiup, sarta maranehna bakal datang, nya eta anu geus ampir binasa di tanah Asyur, jeung anu kabuang di tanah Mesir, sarta bakal nyembah ka PANGERAN di gunung suci di Yerusalem. Yesaya 27:1–13.

Dina artikel-artikel saméméhna, urang geus sababaraha kali ngabahas “panji” anu diangkat pikeun nyaur anak-anak Allah nu séjén supaya kaluar ti Babul. Ayat panungtungan dina Yesaya pasal dua puluh tujuh nyangkem kana pagawean panji éta nalika nyebutkeun, “tarompet anu gedé bakal ditiup, sarta maranéhna anu geus rék binasa di tanah Asyur bakal datang.” Asyur téh lambang Babul dina poé-poé panungtungan, sarta jalma-jalma anu ngadéngé amanat pangéling-ngéling supaya kaluar ti Babul dina éta ayat, maranéhna datang sarta nyembah babarengan jeung jalma-jalma anu digambarkeun salaku saratus opat puluh opat rébu, anu sacara nubuat diperenahkeun di “gunung suci di Yerusalem.”

Ayat éta nyebutkeun, “jeung bakal kajadian dina poe éta.” “Poe éta,” nyaéta poe nalika sora kadua tina Wahyu pasal dalapan welas nyaur budak-budak Allah séjén kaluar ti Babul, mangrupikeun latar pikeun sakabéh pasal éta. Sora kadua tina Wahyu pasal dalapan welas ngagero dina mangsa hukum Minggu, nalika palacuran Tirus diinget deui.

Jeung kuring ngadéngé sora séjén ti sawarga, saurna, Kaluar maranéh ti dinya, hé umat Kami, sangkan maranéh ulah milu kana dosa-dosana, jeung sangkan maranéh ulah katarajang ku bala-balana. Sabab dosa-dosana geus nepi ka sawarga, jeung Allah geus émut kana kajahatan-kajahatanana. Wahyu 18:4, 5.

Yesaya pasal dua puluh tujuh dimimitian ku netepkeun poé anu sarua jeung anu jadi panutup pasal éta, nalika éta nyebutkeun, “Dina poé éta PANGERAN, ku pedang-Na anu seukeut, anu agung,

jeung anu kuat, bakal ngahukum Leviatan, éta oray anu ngajalur; nya éta Leviatan, éta oray anu bengkok; sarta Mantenna bakal maehan naga anu aya di laut.”

Dina hukum poé Minggu, pangadilan eksekutif Allah anu ngabales mimitian tumiba kana karajaan-karajaan naga (Perserikatan Bangsa-Bangsa), sato galak (kapapaan) jeung nabi palsu (Amérika Sarikat). Dina hukum poé Minggu, nabi palsu dijungkirbalikkeun minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, sarta kamurtadan nasional ngahasilkeun karuksakan nasional. Hukum poé Minggu téh tempat pangadilan-pangadilan eksekutif Allah mimiti tumiba kana naga, nyaéta Iblis (jeung anu karajaanana di bumi dilambangkeun ku naga), sato galak, jeung nabi palsu. Ieu mangrupa hukuman anu lumangsung saeutik-saeutik, anu dimimitian dina hukum poé Minggu. Mimiti jeung ahirna pasal dua puluh tujuh kitab Yesaya téh nyaéta hukum poé Minggu, sarta éta pasal ngagambarkeun perkara-perkara husus anu langsung patali jeung sajarah anu ngarah ka hukum poé Minggu sarta anu nuturkeun sanggeus hukum poé Minggu.

Urang keur nimbangkeun pasal dua puluh tujuh, sabab éta netepkeun latar nubuat pikeun pasal dua puluh dalapan jeung dua puluh salapan. Dina éta pasal-pasal urang baris manggihan harti hujan ahir minangka hiji métodologi, anu bakal ngamungkinkeun urang ngartos pentingna numpangkeun pasal opat jeung lima tina Daniel kana luhureun pasal hiji nepi ka tilu tina Daniel. Sanggeus Yesaya pasal dua puluh tujuh ngaidentifikasi awal hukuman nu lumangsung sacara progresif ka karajaan naga, anjeunna nyatet yén dina mangsa éta umat Allah diparéntahkeun pikeun “nyanyikeun ka dirina.” Nyanyi ka saha?

Walon kana saha anu kudu dinyanyikeun aya dina judul éta lagu, sabab maranéhna kudu nyanyi ngeunaan “hiji kebon anggur beureum, anu dijaga ku PANGERAN.” Carita ngeunaan kebon anggur téh nya éta carita umat Allah, sarta éta mimiti disebut ku Yesaya dina bab lima.

Ayeuna baris ngahaleuangkeun pikeun nu dipikanyaah ku abdi, hiji pupujian ngeunaan nu dipikanyaah ku abdi ngeunaan kebon anggurna. Nu dipikanyaah ku abdi kagungan hiji kebon anggur dina hiji pasir anu kacida suburna. Eta kebon dipager ku Mantenna, batu-batuna dipiceun, tuluy dipelakan ku tangkal anggur anu panghadéna, di tengah-tengahna diwangun munara, sarta di jerona ogé didamel tempat meres anggur. Mantenna ngarep-ngarep eta kebon ngahasilkeun buah anggur, tapi anu kaluar malah buah anggur liar. Ayeuna, he pangeusi Yerusalem jeung aranjeun urang Yuda, mangga putuskeun, sim kuring nyuhunkeun, antara Kami jeung kebon anggur Kami. Naon deui anu bisa dipigawé pikeun kebon anggur Kami anu can dipigawé ku Kami ka dinya? Ku naon, nalika Kami ngarep-ngarep eta kebon ngahasilkeun buah anggur, malah ngahasilkeun buah anggur liar? Ayeuna, dengekeun; ku Kami rek dibere nyaho naon anu baris dipigawé ka kebon anggur Kami: pagerna ku Kami baris dicabut, nepi ka eta kebon dihakan; tembokna ku Kami baris diruntuhkeun, nepi ka eta kebon diinjak-injak. Ku Kami eta kebon baris dijieun runtah: moal dipangkas, moal digaru; tapi cucuk jeung rungkun cucuk bakal tumuwuh di dinya. Ka mega-mega ogé ku Kami baris diparentah supaya ulah ngucurkeun hujan ka dinya. Sabab kebon anggur PANGERAN semesta alam teh nya eta kaum Israil, jeung urang Yuda teh pepelakan paparinan-Na anu matak pikaresepeun. Mantenna ngarepkeun kaadilan, tapi tempo, nu aya teh panindesan; ngarepkeun kabeneran, tapi tempo, anu kadenge téh hiji patingjarerit. Yesaya 5:1–5.

Dina sajarah krisis hukum Minggu, umat Allah kudu ngahalekeun kidung kebon anggur ka umat Allah, sabab kidung éta nyebut, “And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.” Kidung kebon anggur téh mangrupa kidung anu nandakeun kasilihna hiji umat perjangjian baheula, bari Allah ngasup kana perjangjian jeung jalma-jalma anu ku Petrus disebut “in time past were not a people, but are now the people of God.” Éta nandakeun yén euweuh hujan anu turun kana kebon anggur éta, ku kituna nandakeun pagawean Élia anu sumping dina mangsa éta, jeung anu ngan anjeunna waé anu bisa ngahasilkeun hujan salila mangsa éta. Urang terang yén kidung éta nyaritakeun kasilihna hiji umat perjangjian, sabab kidung kebon anggur téh dihaleuangkeun ku Kristus ka Israél baheula, dina mangsa Israél baheula keur disilihkeun, bari Allah dina waktu anu sarua keur ngasup kana perjangjian jeung Israél rohani.

Dangukeun deui hiji misil: Aya hiji dunungan imah anu melak kebon anggur, tuluy dipageran ngurilingan, digali tempat pameuncitan anggur di jerona, diwangun munara, tuluy diséwakeun ka para patani, sarta anjeunna indit ka nagri anu jauh. Ari waktu panén buah geus deukeut, anjeunna ngutus hamba-hambana ka para patani éta, supaya narima hasil buahna. Tapi para patani éta nyepeng hamba-hambana, nu saurang digebugan, nu saurang dipaéhan, jeung nu saurang deui dipalédogan ku batu. Anjeunna ngutus deui hamba-hamba séjén, leuwih loba ti nu kahiji; sarta ka maranéhna ogé dipigawé kitu kénéh. Tungtungna anjeunna ngutus putrana ka maranéhna, pokna, Maranéhna tangtu bakal ngahormat ka putra kami. Tapi waktu para patani éta ningali putrana, maranéhna silih carios, Ieu ahli warisna; hayu urang paéhan manéhna, supaya urang ngarebut warisana. Tuluy anjeunna dicerek, dialungkeun ka luar kebon anggur, sarta dipaéhan. Ku sabab kitu, lamun dunungan kebon anggur éta datang, naon anu bakal dipigawé ku anjeunna ka para patani éta? Maranéhna ngawaler ka Anjeunna, Jalma-jalma jahat éta tangtu baris dibinasakeunana kalayan binasa anu pohara, sarta kebon anggurna bakal diséwakeun ka para patani séjén anu bakal mikeun hasil buahna ka anjeunna dina mangsana. Saur Yesus ka maranéhna, Naha maranéh can kungsi maca dina Kitab Suci, Batu anu dipiceun ku tukang-tukang ngadegkeun, éta pisan anu jadi batu poko juru; ieu téh padamelan Gusti, jeung endah dina panon urang? Ku sabab éta Kami nyebut ka maranéh, Karajaan Allah bakal dicokot ti maranéh, sarta dipasrahkeun ka hiji bangsa anu ngahasilkeun buahna. Jeung sing saha anu tisoledat kana batu ieu bakal remuk; tapi sing saha anu katarajang ku éta batu, manéhna bakal digiling nepi ka jadi bubuk. Jeung waktu imam-imam kapala jeung urang Parisi ngadéngé misil-misil-Na, maranéhna ngarti yén Anjeunna nyarioskeun maranéhna. Mateus 21:33–45.

Nalika Isa ngidungkeun pupujian ngeunaan kebon anggur Allah ka Israil baheula, maranéhna kacida katarikna ku nalar jeung kakawasaan éta pangandika, nepi ka nalika Isa nanya ka urang Yahudi anu resep ngabantah, naon anu bakal dipigawé ku Pangéran nu boga kebon anggur ka jalma-jalma anu maéhan Putra, maranéhna teu bisa henteu méré jawaban anu bener, nalika maranéhna nyebut, “Anjeunna bakal ngabinasakeun pisan eta jalma-jalma jahat, sarta bakal nyéwakeun kebon anggurna ka patani-patani séjén, anu bakal masrahkeun ka anjeunna hasilna dina usum-usumna.”

Tuluy Yesus geuwat nambahan ayat séjén kana éta pupujian, basa Anjeunna ngawihkeun ngeunaan batu anu dipiceun, tuluy ngahijikeun jawaban maranéhna jeung pada panutup nalika Anjeunna ngadawuh, “Ku sabab éta Kami nyebut ka maranéh, Karajaan Allah baris dicokot ti maranéh, sarta dipasrahkeun ka hiji bangsa anu ngahasilkeun buahna. Jeung sing saha anu murag kana ieu batu bakal remuk: ari sing saha anu katiban ku éta batu, anjeunna bakal digiling nepi ka jadi lebu.” Ungkara “digiling nepi ka jadi lebu” ngagema kana Yesaya dua puluh tujuh anu nyebut “sagala batu altar kawas batu kapur anu diparecahkeun, leuweung-leuweung suci jeung arca-arca moal nangtung deui.” Duanana mangrupa rujukan kana karya kabangunan rohani anu dipigawé ku Yosia, anu ngalambangkeun jalma-jalma dina poé-poé panungtungan anu manggihan deui “tujuh kali”, anu jadi batu sandungan nu ngaremukkeun jalma-jalma anu nampik nganggap éta batu minangka anu mulia.

Dina poé hukum Minggu, sakumaha dilambangkeun dina Yesaya pasal dua puluh tujuh, jalma-jalma anu “baheula lain hiji umat,” kudu ngaguar lagu ngeunaan kebon anggur PANGERAN anu ngahasilkeun anggur beureum. Tulisan-tulisan ieu remen netelakeun yén moal aya talatah katilu tanpa talatah kahiji jeung kadua. Hukum Minggu téh talatah katilu, sarta poé hukum Minggu ngawengku sajarah talatah kahiji jeung kadua. Dina Yesaya pasal dua puluh tujuh, hukum Minggu nangtukeun mangsa anu dilambangkeun dina Daniel pasal hiji, tuluy deui dina Daniel pasal hiji nepi ka tilu. Sacara nubuat, poé hukum Minggu dina pasal dua puluh tujuh téh nandakeun sajarah 11 Séptémber 2001, nalika talatah kahiji dipaparin kakawasaan nepi ka hukum Minggu anu baris geura datang.

Urang baris neraskeun pertimbangan urang ngeunaan pupujian anu ku jalma-jalma nu ditebus kudu diumumkeun dina mangsa nu ngadeukeutan ka titik nalika sundal Roma bakal mimiti ngalagukeun pupujianana, dina artikel salajengna.

Tuluy kaula ningali, jeung lah, aya Anak Domba nangtung di Gunung Sion, sarta jeung Anjeunna aya saratus opat puluh opat rébu urang, anu dina tarangna katulisan nami Rama-Na. Tuluy kaula ngadéngé sora ti sawarga, lir sora cai anu lobana, jeung lir sora guludug anu tarik pisan; sarta kaula ngadéngé sora para pamaén kacapi anu maruriling kacapina. Maranéhna ngawih saolah-olah hiji pupujian anyar di payuneun tahta, jeung di payuneun opat mahluk hirup, jeung para kokolot; sarta taya saurang ogé anu bisa neuleuman pupujian éta iwal saratus opat puluh opat rébu urang, anu geus ditebus ti bumi. Ieu téh maranéhna anu henteu kacemar ku awéwé; sabab maranéhna parawan. Ieu téh maranéhna anu nuturkeun Anak Domba ka mana waé Anjeunna angkat. Maranéhna geus ditebus ti antara manusa, jadi bungbuahan pangheulana pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba. Jeung dina sungut maranéhna henteu kapanggih tipu daya; sabab maranéhna taya cacadna di payuneun tahta Allah. Wahyu 14:1–5.